

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. Добрич, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослава Неделчева

при участието на секретаря Т. С. Димова
като разгледа докладваното от Мирослава Неделчева Гражданско дело № 20223230100974 по описа за 2022 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от **Р. И. М.** с ЕГН ***** и **С. И. М.** с ЕГН *****, двамата с адрес: с. ***, чрез адвокат Ю. О., вписана в АК-Добрич, с която срещу „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, с ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.Г.Д.-М., са предявени кумулативно субективно съединени искове за установяване по отношение на ответника, че ищците, в условията на солидарност, не дължат задължението по изпълнително дело №20167390400517г. по описа на ЧСИ С.С., вписан с рег. №739 в КЧСИ, образувано по издаден в полза на “БАНКА ДСК” ЕАД – гр. София, със седалище и адрес на управление – ***, изпълнителен лист от 23.12.2021г. по ч.гр.дело №6433/2011г. по описа на ДРС, поправен за ЯФГ с Определение №6/10.01.2012г., за следните суми: 5543,87 евро, съставляваща неиздължена главница по договор за предоставяне на кредит за текущо потребление от 26.05.2008г. и допълнително споразумение от 20.04.2011г.; 418,76 евро, представляващи договорна лихва за периода от 11.02.2011г. - 19.12.2011г.; 89,83 евро – наказателна лихва за периода 11.02.2011г. - 19.12.2011г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 20.11.2011г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноските по делото в размер на 236,75 лв. - държавна такса, вземането по който изпълнителен лист е прехвърлено на ответника „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с договор за цесия 12.07.2012г.

В исковата молба се излага следното: със заповед за изпълнение на парично задължение № 665 от 23.12.2011г. и изпълнителен лист, издадени по

ч. гр. д. №6433/2011г. на районен съд Добрич, ищите са осъдени, при условията на солидарност, да заплатят на „Банка ДСК“ ЕАД сумите, както следва: 5543.87 лв., представляващи неиздължена главница по договор за предоставяне на кредит за текущо потребление от 26.05.2008г. и допълнително споразумение от 20.04.2011г.; 418.76лв., представляващи договорна лихва за периода. 11.02.2011 - 19.12.2011г., 89.83лв. - наказателна лихва за периода 11.02.2011г. - 19.12.2011., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 21.12.2011г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноски в размер на 236.75лв. - държавна такса. С определение № 6 от 10.01.2012г. на РС-Добрич по същото ч. гр. дело №6433/2011г., съдът е допуснал поправка на явна фактическа грешка в заповед за изпълнение №665 и в изпълнителен лист от 23.12.2011год., издадени по така соченото дело, като по отношение валутата на главница, договорна и наказателна лихва сумите да се четат в евро, вместо в описаната валута - лева.

На 12.07.2012г. между „Банка ДСК“ ЕАД, вписана в ТР към АВ с ЕИК 121830616, в качеството на продавач и ОТП "Факторинг България" ЕООД, вписано в ТР към АВ с ЕИК.201058040, в качеството на купувач, е сключен договор за покупко - продажба на вземания /цесия/, предмет на гореописания изпълнителен лист.

Изпълнително дело №20167390400517г. по описа на ЧСИ с рег.№739 на КЧСИ С.С. е образувано, въз основа на молба на „ОТП Факторинг България“ ЕАД с изх. № 273/02.12.2016г., т.е. изминал бил период от време почти пет години от издаване на изпълнителния лист до образуване на изпълнителното дело.

След образуване на изпълнителното производство, кредиторът предприел действия за реализиране на вземанията си, като е изпратил заповрни съобщения до банки. Направено било искане за налагане вписване възбрана върху притежаван от ищите имот, който според тях, е единствен по смисъла на закона - чл. 444, т.7 от ГПК, поради което е несеквестрируем. Впоследствие са извършени и други действия, като насрочване на опис, оценка и продажба на ниви, които обаче, не били собственост на ищите.

В исковата молба се сочи, че постъпления на суми за удовлетворяване вземанията на кредитора по изпълнителното дело /“ОТП Факторинг България“/, са постъпили на 14.09.2018г. От момента на издаване на изпълнителния лист до първото валидно извършено действие, т.е. от 23.12.2011г., до момента на постъпване на първата парична сума по образуваното дело на 14.09.2018г. е изминал период много по-дълъг от 5 години /близо седем години/. Според ищите, това е довело до прекратяване правото за предприемане принудителни действия срещу тях.

Навеждат се твърдения, че е погасено правото на вискателя да търси по принудителен път сумите по издадения изпълнителен лист, поради погасяване на задължението с изтичане на най-дългата петгодишна давност -

хипотезата на чл. 110 от ЗЗД. Непредприемането на изпълнителни действия, непоискване извършването на такива от страна на вискателя във визирания период в продължение на времето от 2011г. до 2018г., според ищците, водело до погасяване правото на принудително събиране на сумите в изпълнителното производство.

В условие на евентуалност, ако съдът приеме, че вземането на ответника не е погасено по давност, то ищците считат, че не дължат сумите по издадения изпълнителния лист, поради изцяло изплащане на задължението.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът, редовно уведомен, е представил писмен отговор, с който изразява становище за недопустимост и неоснователност на предявените искове. Според ответника, не са налице новонастъпили след влизане в сила на заповедта факти, на които ищците да основават предявените отрицателни установителни искове по чл. 439 от ГПК, което от своя страна водело до тяхната недопустимост.

Твърди, че поканата за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 517/2016 г., ведно с приложената към нея заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д. 6433/2011 г. по описа на РС -Добрич, била връчена на всеки един от ищците още на 20.01.2017г. чрез кмета на с. О.. Предвид това, че длъжниците не са подали възражение по чл. 414 от ГПК в установения за това срок, заповедта за незабавно изпълнение е влязла в сила спрямо всеки от тях още през 2017г., като всички възражения, с които те са разполагали към тази дата, понастоящем били преклудирани според ответното дружество.

Преклудирано се явявало възражението на ищците за погасяване по давност на вземането преди влизане в сила на заповедта за изпълнение. Според ответника, не са налице новонастъпили след влизане в сила на заповедта факти, на които ищците да основават предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК, което от своя страна водело до неговата недопустимост.

В случай, че съдът приеме предявените отрицателни установителни искове за допустими, ответникът оспорва същите като неоснователни и моли за тяхното отхвърляне, тъй като процесното вземане не било погасено по давност, или чрез плащане.

Счита следните факти за безспорни: Усвояването на суми по Договор за потребителски кредит № 110000000015628050 от 26.05.2008 г., предоговорен с Допълнителни споразумения от 27.05.2011г. и 20.04.2011г. от С. И. М. и Р. И. М.; Признанието на ищците за стабилизиране на изпълнителни титули по ч.гр.д. №6433/2011г. по описа на РС - гр. Добрич; извършената цесия на процесното вземане между Банка ДСК и ОТП Факторинг България; Фактът, че по изпълнително дело 517/2016 по описа на ЧСИ Сл. С., рег.№ 739, район на действие - Окръжен съд Добрич, са постъпвали суми за погасяване на задължението. Пояснява се, че на 26.05.2008г. между кредитора Банка ДСК, от една страна и С. И. М. (кредитополучател) и Р. И. М. (поръчител), от друга,

е сключен Договор за кредит в размер на 6 000 евро и Договор за поръчителство към него. С Допълнителни споразумения от 27.05.2010г. и 20.04.2011г., първоначалните договорки между страните са променени, а срокът за издължаване на усвоените средства е продължен до 20.04.2021г .

Поради необслужване на задължението на 19.12.2012г., Банка ДСК като кредитор, е подала заявление в Районен съд - гр. Добрич за снабдяване с изпълнителни титули по реда на чл.417 от ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д. 6433/2011 по описа на РС -Добрич. На 12.07. 2012 г. между Банка ДСК и ОТП Факторинг България е подписан Договор за покупко-продажба на вземания (цесия), по силата на който, „Банка ДСК“ ЕАД прехвърля на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, пакет от вземания, ведно с всички привилегии, обезпечения и други принадлежности. Сред тези вземания е и това срещу С. И. М. и Р. И. М., произтичащо от Договора за кредит за текущо потребление от 26. 05.2008 г. и Договора за поръчителство към него.

Твърди се, че длъжниците са надлежно уведомени за прехвърлянето на вземането от досегашния си кредитор (цедент), който е упълномощил за това цесионера. Ако съдът приеме, че уведомяването е ненадлежно, то ответното дружество, моли по делото да се приеме, че ищците са уведомени за прехвърляне на вземането с връчване на отговора на исковата молба, ведно с приложените към него писмени доказателства, сред които и самият договор за цесия, писмото - уведомление по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД и пълномощното от цедента за уведомяване на длъжника за извършената цесия.

Оспорват се изложените в исковата молба твърдения, досежно погасяване на задължението - както чрез изплащане, така и по давност. Моли се, съдът да съобрази, че след датата на цесията, с кредитополучателя са водени преговори за доброволно погасяване на дълга, вследствие на което, на 15.11.2013 г. от страна на кредитополучателя по сметка на кредитора “ОТП Факторинг България” ЕАД е постъпила сума за погасяване на задължението в размер на 51,13 евро.

С доброволното погасяване на сума по кредита, според ответното дружество длъжникът извършил признание на дълга, което от своя страна прекъсвало погасителната давност на вземането. От доброволното плащане сума по дълга започвала да тече нова погасителна давност.

На следващо място, ответникът оспорва изложените в исковата молба твърдения, че първите постъпления по делото са извършени на 14.09.2018г. Твърди се, че първите постъпления по изпълнителното дело, разпределени и преведени в полза на вискателя са от 05.06.2017 и същите са в размер на 203,24 евро. След това, по сметка на дружеството - вискател по изпълнителното дело, за погасяване на задължението са постъпили и други суми /описани в табличен вид в отговора/. Ответникът изразява становище, че постъпването на суми именно по изпълнителното дело, както въз основа на реализиране на конкретен изпълнителен способ, така и доброволно от страна

на длъжника, поддържало висиящността на изпълнителния процес и прекъсвало, както погасителната давност, така и срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

В резултат на натрупването на законна лихва за забава върху главницата, общият размер на постъпленията по изпълнителното дело към момента на подаване на писмения отговор /15.07.2022г./ не бил достатъчен да погаси задължението, противно на твърденията на ищците. Към 15.07.2022г. задължението на ищците, при отчитане на постъпилите плащания, е в размер на: 5 543,87 евро непогасена главница; 157,83 евро - непогасени договорни и наказателни лихви по ИЛ; 247,93 лв. - непогасени разноски.

По изложените съображения, ответникът моли за прекратяване на производството по делото като недопустимо, а в условията на евентуалност - за отхвърляне на исковете като неоснователни.

В съдебно заседание, ищците, редовно призовани, не се явяват, процесуалният им представител, моли за уважаване на исковете, като основателни и доказани и претендира разноски.

В съдебно заседание, за ответника се явява юрисконсулт Б.Н., редовно упълномощен. Оспорва допустимостта на иска и навежда доводи по съществото на спора. Поддържат се и аргументите развити в писмения отговор, като моли, исковете да бъдат отхвърлени и да се присъдят разноските в производството.

ДРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и съобразявайки разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от съдебните книжа, по ч. гр. д. №6433/2011г. по описа на ДРС по подадено от „Банка ДСК“ ЕАД заявление по чл.417, т.2 от ГПК срещу С. М. и Р. М., заповедният съд е издал Заповед за незабавно изпълнение №665/23.12.2011г. и изпълнителен лист от 23.12.2011г. за сумите от: 5543,87лв., съставляваща неиздължена главница по договор за предоставяне на кредит за текущо потребление от 26.05.2008г. и допълнително споразумение от 20.04.2011г.; 418,76лв., представляващи договорна лихва за периода от 11.02.2011г. - 19.12.2011г.; 89,83лв. –наказателна лихва за периода от 11.02.2011г. - 19.12.2011г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 20.12.2011г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноските по делото в размер на 236,75лв. -държавна такса, които суми двамата длъжници солидарно е следвало да заплатят на заявителя.

Видно от приложеното по делото изпълнително дело №2017390400517 по описа на ЧСИ С.С., вписан с рег. №739 в КЧСИ и с район на действие – ДОС, на 05.12.2016г. „ОТП Факторинг България“ЕАД е подало молба за образуване на изпълнително дело срещу длъжниците С. М. и Р. М. /л.114-115/, прилагайки изпълнителен лист от 23.12.2011г., поправен за ЯФГ с

Определение №6/10.01.2012г. /като поправката касае само вида на валутата на паричните задължения, която по процесния договор е евро, а не лева, както неправилно и погрешно първоначално заповедният съд е визирал в заповедта и в ИЛ/. Взыскателят с молбата си от 05.12.2016г. е поискал извършване на имуществено проучване на длъжниците чрез справки в ТД на НАП, КАТ, Община Добричка, както и да бъде наложен запор върху притежаваните от М.и банкови сметки в Банка ДСК ЕАД и ОББ АД, да се наложат възбрани върху имотите им, а при липса на доброволно плащане, да се извърши опис на движимите им вещи.

По силата на сключен между „ОТП Факторинг България“ ЕАД и „Банка ДСК“ ЕАД, договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 12.07.2012г. банката цедирала вземането си срещу длъжниците М.и, в качеството им на кредитополучатели по Договор за текущо потребление от 26.05.2008г. и допълнително споразумение от 20.04.2011г.

По изп. дело №51/2016г. по описа на ЧСИ С.С. на 11.01.2017г. са били изпратени поотделно две покани за доброволно изпълнение до длъжниците С. М. и до Р. М. /л.116-119/, които са им били връчени от кмета на село О., Община Добричка на 20.01.2017г., видно от приложените обратни разписки /л.120-121/.

Длъжниците не са подали възражения в срока по чл.414 от ГПК срещу издадената заповед за незабавно изпълнение по ч. гр. д. №6433/2011г. по описа на ДРС и така тя е влязла в сила на 04.02.2017г. и е стабилизирана.

Твърденията на ответника, че предявеният иск е недопустим, защото възраженията на ищците по настоящото дело, че процесното вземане е погасено по давност били преклудирани, тъй-като в срока по чл.414 от ГПК те не са въвели това възражение, неподдавайки възражения срещу заповедта, е неоснователно. Твърдението, че вземането е погасено по давност, наведено за първи път от длъжниците-ищци с настоящата искова молба не прави иска им по чл.439 от ГПК, недопустим. Възражението им не е преклудирано, само защото не е наведено чрез подаване на възражение в срока по чл.414 от ГПК в заповедното производство. Ако към началото на 2017г., длъжниците са преценили, че не са били налице основания за наличие на настъпила давност, то към 2022г., когато е подадена ИМ, възражението им за настъпила давност не е преклудирано и е процесуално допустимо, тъй-като се касае за преценки на давността в различни години, /в рамките на дълъг времеви диапазон от пет години, т.е. от 2017г. до 2022г./

С молба от 02.05.2018г. /л.122/ по изп. д. №517/2016г., взыскателят „ОТП Факторинг България“ ЕАД е поискал извършване на опис на движими вещи в дома на С. М. и Р. М., тяхното изземване и публична продажба. Също така е изразено желание да се направи опис и публична продажба на два възбранени недвижими имота на М.и, находящи се в с.О., община Добричка /индивидуализирани надлежно в молбата на кредитора/.

С нова молба от 08.04.2020г. /л.124/ по изп. д. №517/2016г., взыскателят

„ОТП Факторинг България“ ЕАД отново е поискал ЧСИ С. да извърши опис на движими вещи в дома на С. М. и Р. М., да ги изझे и да пристъпи към публичната им продажба.

С трета поредна молба от 17.11.2021г. /л.123/ по изп. д. №517/2016г., вискателят „ОТП Факторинг България“ ЕАД е поискал извършване на опис на движими вещи в дома на С. М. и Р. М., тяхното изземване и публична продажба. Също така е изразено желание да се направи опис и публична продажба.

По делото е допусната и назначена ССЧЕ. Видно от заключението на вещото лице по нея /л.184-188/, постъпилите суми по изп. д. №517/2016г. по описа на ЧСИ С.С. от ищеца С. М. през периода от 06.02.2017г. до 31.02.2022г. вкл. са в размер на 13850.00 лв., от която сума на ответника са изплатени през периода от 05.06.2017г. до 02.02.2022г. – 12517.23 лв., от които:

327.14 лв. – предплатени такси в изп. производство, за което са издадени четири фактури от ЧСИ С.С.;

- 501.19 лв. – разноси от вискател за юрисконсултско възнаграждение;

- 236.75 лв. – погасяване в пълен размер да държавната такса по ч. гр. д. №6433/2011г. по описа на ДРС;

- 819.02 лв. – погасяване в пълен размер на левовата равностойност от 418.76 евро за договорна лихва за периода от 11.02.2011г. до 19.12.2011г.;

- 175.69 лв. погасяване в пълен размер на левовата равностойност от 89.83 евро за наказателна лихва за периода от 11.02.2011г. до 19.12.2011г.;

- 10457.44 лв. – за частично погасяване на законна лихва от общо дължими в размер на 11164.35 лв. /5543.87 евро/.

Според вещото лице, длъжниците са погасили напълно задълженията си по изп. лист от 23.12.2011г., досежно дължимата държавна такса по ч. гр. д. №6433/2011г. – ДРС, договорната лихва и наказателната лихва и част от законната лихва за забава, като за нея остава да се доплатят още 707.35 лв. Главницата в размер на 10842.87 лв. си остава дължима и към момента, защото с извършваните плащания от длъжниците са погасявани задълженията за разноси, държавни такси, договорна лихва, наказателна лихва и обезщетение за забава, но не и за главницата.

Първото плащане от страна на длъжника С. М. по процесното изп. дело е от дата 06.02.2017г., а последното е от дата 31.01.2022г.

Съдът кредитира заключението по ССЧЕ като обективно, пълно, безпристрастно и неоспорено от страните по делото.

Фактическата обстановка по делото е възприета от съда от писмените доказателства по делото и приложеното по делото изпълнително дело №517/2016 по описа на ЧСИ С.С., като обосновават следните правни изводи:

По допустимостта на иска: Предявения отрицателен установителен иск

е депозиран от надлежно легитимирани лица, имащи правен интерес от водене на настоящия спор. В случая, наличието на предпоставките, необходими за обосноваване на извода за допустимост на специалния установителен иск по чл.439 от ГПК касаят обстоятелства, настъпили след издаване на изпълнителното основание, предвид изложените твърдения в исковата молба. Налице е и пасивна легитимация за ответника, предвид, че прехвърляне на изпълняемото право касае приемство в изпълнителния лист, а не приемство в изпълнителния процес. Въпросът за действието на цесията, настъпила преди да се образува изпълнителното производство, е въпрос по съществото на спора по чл.439 от ГПК. Длъжниците са уведомени за извършената цесия с получаването на отговора по исковата молба от ответника и приложените към него писмени доказателства.

По отношение основателността на иска по чл.439, ал.1 от ГПК: В исковата молба се навеждат няколко основни довода, касаещи основно прехвърлянето на вземането (цесията), като се сочи, че същата е нищожна, както и, че длъжниците не са били уведомени за настъпилото прехвърляне на вземането му. Другата група доводи касаят настъпила в хода на изпълнителното дело перемпция, както и изтичането на 5 годишната давност за вземането.

Ответното дружество, от своя страна оспорва твърденията за нищожност на цесията, като във връзка с уведомяването на длъжниците се позовава на това, че съгл. чл.99, ал.3 от ЗЗД са им съобщили за извършената цесия, но липсват доказателства по делото, вкл. и по изп. дело за това.

Съгласно Решение № 156 от 30.11.2015г. на ВКС, II т.о., при вземания от договор за кредит, петгодишната давност започва да тече от датата, на която е следвало да бъде върнат целия кредит изцяло, в случая – 05.04.2021г. /с оглед допълнително споразумение от 20.04.2011г. към договор за кредит от 26.05.2008г. – л.88-94/, затова и давностния срок още не е изтекъл.

Разпоредбата на чл.439 от ГПК, както беше посочено и по-горе, предвижда защита на длъжника по исков ред, основаваща се само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По отношение на твърдението за настъпила погасителна давност за вземането: Вземането за сума, предоставена по договор за банков кредит се погасява с общата 5- годишна давност.

В настоящия случай се установява, че заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист са издадени на 23.12.2011г. /Определение №6/10.01.2012г. за поправка на ЯФГ не променя горното съждение/, или теченето на давността започва от този момент. Съгласно разясненията на т. 10 от Тълкувателно Решение № 2 от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС действията, които прекъсват давността по чл.116, б.„в“ от ЗЗД са тези по предприемането на кое и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – налагане на заповест, присъединяване на взыскател, извършване на

опис и др. Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

В настоящия случай, изпълнителното производство е образувано на 05.12.2016г., като същевременно кредиторът „ОТП Факторинг България“ ЕАД е посочил и изпълнителните способи, които е искал да бъдат приложени за принудителното събиране на вземането му.

С последващи молби от 02.05.2018г., от 08.04.2020г. и от 17.11.2021г. по изп. д. №517/2016г. по описа на ЧСИ С.С., „ОТП Факторинг България“ ЕАД е поискало насрочване на опис на движими вещи в дома на длъжниците, налагане на запрори върху банковите им сметки в Банка ДСК ЕАД и в ОББ АД, както и възбрана и продажба на два имота на сем. М.и, находящи се в с.О., община Добричка. Предвид, че и четирите молби съдържат посочване на избрани от вискателя способи на изпълнение, то с тях се прекъсва давността по отношение на вземането, съгласно мотивите на т.10 от Тълкувателното решение, според които искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността. Така, малко преди изтичането на двегодишния срок, в който е следвало да се предприемат същински изпълнителни действия и след изтичането на който, изпълнителното производство се прекратява по силата на закона, давността е била неколккратно прекъсвана.

От 04.02.2017г. /когато заповедта за незабавно изпълнение по ч. гр. д. №6433/2011г. е стабилизирана и е влязла в сила/ е започнал да тече нов 5-год. давностен срок за вземането, съгл. чл.117, ал.2 от ЗЗД като теченето на давността отново е прекъсвана неколккратно с исканията на вискателя за налагане на запрори върху банкови сметки на длъжниците, находящи се в „ОББ“ АД и „Банка ДСК“ ЕАД, с извършване на описи на движими вещи на длъжниците, изземване и публична продажба, съответно от: 05.12.2016г., 02.05.2018г., 08.04.2020г. и 17.11.2021г. и предприемането на последващи същински действия от страна на ЧСИ, а именно - налагането на запрори върху банкови сметки на длъжниците в „ОББ“ АД и Банка ДСК ЕАД на 26.12.2016г. (стр.49-52 от изп. дело), искане от 21.12.2016г. до СВ-Добрич за вписване на възбрани върху два имота в с.О., собственост на длъжниците /л.62-63 от изп. дело/, насрочвани описи на движими вещи на М.и за 09.02.2017г. /л.113-114 по изп. дело/, за 12.09.2018г. /л.146-147 по изп. дело/, за 11.08.2020г. /л.223-224 по изп. дело/.

Както бе посочено по-горе, в т.10 от ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, е прието, че искането за прилагане на определен изпълнителен способ прекъсва давността, съгласно който новата погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Поради гореизложеното съдът намира, че твърденията на ищците за настъпила „перемпция“ в хода на изпълнителното дело, останаха недоказани,

като към момента на подаване на исковата молба на ищците – 30.03.2022г., 5-год. давностен срок за погасяване на паричните вземания на ответното дружество към ищците не е изтекъл. В подкрепа на изложените правни изводи и прилагане института на давността в изпълнителните производство е съдебната практика, визирана с Решение № 45 от 30.03.2017г. на ВКС по гр.д. № 61273/2016г. IV г.о., Решение №3/04.02.2022г. на ВКС по гр. д. №1722/2021г., „-то г.о., Решение №37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр. д. №1747/2020г., 4-то г.о./.

От приложеното изп. дело се налага извод, че нова петгодишна давност е започнала да тече от 31.01.2022г. (датата, следваща последното валидно изпълнително действие по делото) и към момента тя не е изтекла. Срокът на новата давност по чл.117, ал.1 от ЗЗД съвпада с давностния срок за погасяване на вземането. Или, съдът приема, че вземането не е погасено по давност, поради многократното прекъсване на давностния срок в хода на изпълнителното производство.

За пълнота на изложението, следва да се отбележи, че с Определение №50035/27.02.2023г. по гр. д. №1836/2022г. на ВКС, 4-то г.о. е направено на осн. чл.292 от ГПК предложение до ОСГТК да постанови ТР по въпроса: „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ Горното е предизвикано от наличието на противоречива съдебна практика и едно бъдещо ТР по въпроса би допринесло за установяване на константна съдебна практика по въпросите, свързани за погасяване по давност на вземания в рамките на изпълнително производство, спирането и прекъсването на давността, правните последици от настъпила перемпция и др.

По отношение на твърденията в исковата молба, че ответникът не е легитимиран да води производството пред ЧСИ, тъй като ищците – длъжници не били уведомени за извършената цесия по никакъв начин, както и за нищожност на цесията, съдът намира следното: на настоящия съдебен състав е известна съдебна практика с постановяването на Решение №209 от 28.11.2018г. на ВКС по т.д. № 2530/2017г., I т.о. В него се сочи, че без значение за основателността на иска по чл.439 от ГПК, срещу цесионера взыскател в изпълнителното дело, е установяване на надлежното уведомяване на длъжника по смисъла на чл.99, ал.4 от ЗЗД за извършената цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането.

Процесното вземане съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжниците от отговорност за погасяването му. Основателността и валидността на искането на взыскателя се прави от съдебния изпълнител и подлежи на контрол, включително и чрез ангажиране на личната му отговорност по реда на чл.74 от ЗЧСИ, ако е частен съдебен изпълнител. Следователно, след като съдебният изпълнител носи отговорност за тези си действия, то длъжниците не могат да търсят защита чрез оспорване дължимостта на вземането, с оглед

действията на съдебния изпълнител. Изложените доводи касаят и твърденията за нищожност на договора за цесия, доколкото, валидността на договора за цесия е преценена от ЧСИ. Предвид това, въведените твърдения от ищците за недължимост на вземането на ответника, с оглед ненадлежното им уведомяване за цесията, са неоснователни.

Поради всички изложени по-горе съображения, съдът намира, че предявените от ищците искове по чл.439 от ГПК, следва да се отхвърлят, като неоснователни и недоказани.

На основание чл.78, ал.8 от ГПК на ответника следва да бъде заплатена сума в общ размер на 200.00лв., представляващо юрисконсултско възнаграждение /приложено пълномощни на л.150 и л.192/, съответно на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Р. И. М. с ЕГН ******* и **С. И. М. с ЕГН *******, двамата с адрес: с. *** срещу „**ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД, с ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изп. директор И.Г.Д.-М., искове с правно основание по чл.439 от ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че ищците **Р. И. М. с ЕГН ******* и **С. И. М. с ЕГН *******, в условията на солидарност не дължат на ответника „**ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД, с ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изп. директор И.Г.Д.-М., задължението по изпълнително дело №20167390400517г. по описа на ЧСИ С.С., вписан с рег. №739 в КЧСИ, с район на действие – ДОС, образувано по издаден в полза на “БАНКА ДСК” ЕАД – гр. София, със седалище и адрес на управление – ***, изпълнителен лист от 23.12.2021г. по ч. гр. дело №6433/2011г. по описа на ДРС, поправен за ЯФГ с Определение №6/10.01.2012г., за следните суми: **5543,87 евро**, съставляваща неиздължена главница по договор за предоставяне на кредит за текущо потребление от 26.05.2008г. и допълнително споразумение от 20.04.2011г.; **418,76 евро**, представляващи договорна лихва за периода от 11.02.2011г. -19.12.2011г.; **89,83 евро** – наказателна лихва за периода 11.02.2011г. - 19.12.2011г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 20.11.2011г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноските по делото в размер на **236,75 лв.** - държавна такса, вземането по който изпълнителен лист е прехвърлено на ответника „**ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД с договор за цесия от 12.07.2012г.

ОСЪЖДА **Р. И. М. с ЕГН ******* и **С. И. М. с ЕГН *******, двамата с адрес: с. *** да заплатят на „**ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД, с ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: ***,

представлявано от изп. директор И.Г.Д.-М., на основание чл.78, ал.8 от ГПК сума в размер на **200.00** лв. (двеста лева), представляваща разноси по делото за юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Добрички окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____